20968

BIBLIOTECA BUCUREȘTI

POEZIE

Marin Mincu

Am visat că visez că sunt înger

EE ASB

III-20.968

BIBLIOTECA
BUCUREȘTI

POEZIE

Marin Mincu

AM VISAT CĂ VISEZ CĂ SUNT ÎNGER

094059
B.C.U. - IASI

EDITURA
EMINESCU

ASOCIAȚIA
SCRIITORILOR
BUCUREȘTI

1998

* * *

eu scriu greu scurmând adânc cu ciobul în carnea proprie dar sunt un iov negat căci tăietura nu e îndeajuns de dureroasă e doar la limita de sus a pielii nu am încă destul curaj să tai în carnea vie până la os până-n măduva sângerie a osului meu alb sunt doar un ticălos de scrib nevolnic înfricoșat de moarte de fața mea cea mai ascunsă pe care nici nu vreau s-o cercetez ca s-o cunosc nu fac decât să mă exorcizez într-o descriere ce mă falsifică livrându-mă neîntreg mărturisirii se coace mârșăvia în gându-mi negândit pândit de carne e un păcat mai mare decât crima să nu pot vorbi în libertate despre mine

* * *

sunt din ce în ce mai rar vizitat de zbor azi noapte am avut un nou impuls când pentru a nu cădea într-o frană mi-am luat oarecare elan am bătut înainte de a sări înălțându-mă brusc cum făceam deseori pe nisip la triplusalt pe malul oltului adolescent la slatina am agitat viguros brațele ca niște aripi m-am înșurubat în aer ridicând-mă lent deasupra caselor deasupra liceului radu greceanu – în curtea căruia ai mei colegi se mișcau minusculi – deasupra grădiștei înconjurat strâns de stoluri de rândunici sfârtecând aerul albastru cu țiuitul strident al muzicii lor mi se părea că levitez foarte ușor fără să simt masa corpului trăgându-mă în jos am visat că visez că sunt înger

* * *

ai în tine ceva restrictiv o credință sălbatică o puritate de neatins
m-am cutremurat student când te-am descoperit atât de
puternică în fragilitatea concretă m-a urmărit / mă urmărește
frica teribilă să nu te pierd / să nu te pierzi în arhipelagul vieții
nu pentru că te iubeam ci pentru că *doar* eu singur te cunosc a
fost un pariu greu să te iau să te apăr de tine / de mine / de
ceilalți faptul că îmi dădeam seama de lașitatea mea mă obliga să
mă autoresponsabilizez când cunoști un lucru grav nu ai voie să
(te) minți nu ți se dă nici o șansă de disimulare optezi

* * *

în iarba pitică arsă de istorie protuberanțe morboase ale unei barbarii originare conservată în striurile multicolore ale cochiliei spongioase instituind forme remote ce urcă periodic în calcarul oaselor mele pe țărm la tot pasul te-mpiedici de trupul lui absirt îmbucătățit în peisaj cu mână fermă de femeie încinsă de dragoste medeea i-a tăiat capul corpul i l-a sfârtecat tranșându-l cu răbdare de măcelar la tomis sunt la mine acasă aștept doar ca ea să se apropie cu securea gata pregătită să mă ajute să scap de ceea ce mi-a mai rămas de

* * *

tot mai des în vis mă preumblu prin locuri cunoscute mă întâlnesc cu persoane familiare cu care am împărțit egal efortul cotidian de a muri dar ele nu mă mai recunosc sau nu mă văd ori pur și simplu nu-mi răspund ca și cum ar trăi în alte spații cu alte legi fizice acest lucru mă uimește la început chiar mă amuză puțin fiindcă am impresia că se joacă provocându-mă apoi îngrozit intuiesc că ne despart milenii întregi că eu am călătorit cu viteză mai mare sau mai mică aflându-mă în alt punct din tunelul invizibil mă îndurerează crâncen constatarea dură că plânsul meu nu impresionează pe nimeni gândul din vis mă edifică asupra faptului că sentimentul plânsului nu mai există

B.C.U. „M. EMINESCU"
IAȘI
BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

* * *

este aceasta singurătatea o opțiune tragică o apropiere voluntară de moarte o căutare a acesteia – chiar acum a intrat în cameră sunt atent la mișcările ei o simt agresivă ceea ce mă blochează mă-ncurcă mă scoate din priză nu mai văd literele încep să le-ncalec în sfârșit mă lasă – pe care tu ți-o asumi precum ți-ai asuma condiția ontologică printr-o ereditate nobilă nu ți se permite să intervii asupra acestei alienări decât precipitând premeditat matematica lucrurilor ai dori să devii sociabil din inocență deschizi o parantează periculoasă comiți acte ce se cenzurează în public dezlănțui catastrofe

* * *

am încercat repetat să descriu locul nereușind să mă exprim eram străin ca un extraterestru când stam de vorbă cu ghiocano eugenia în fața casei acesteia pe strada cuza-vodă ne întorceam voioși de la liceu un băiat / o fată comunicându-și atâtea evenimente atâtea mistere ale adolescenței ce nu se numesc direct ci doar se vizionează platonic nici nu auzeam ce spunea răzimat de arhetip bucurie anonimă a propriei existențe în această iarnă când ninge abstract peste oameni peste copaci peste case te bucurai inexplicabil deși nu erai convins că exiști aveam o absolută nevoie să stau acolo lângă colega mea șatenă destul de ștearsă cu două codițe împletite ieșindu-i sprințar de sub basc eu nici nu o vedeam dar nu voiam s-o părăsesc de teamă că mi se va lua acea senzație ciudată dăruită mie numai în *acel loc* conștientizai fericita întâmplare că ești nemuritor ai fi zburat planând pe deasupra orașului un înger copil înfricoșat să nu ratez clipa s-o trăiesc pe deplin prin toți porii nu mai erai acel elev atât de timid ce se sperie de cuvintele-gesturi depășeai ideea de timp de spațiu de cauzalitate mă dematerializam în acea clipă de nemurire intensificându-mi dureros toate simțurile agonie a creșterii vieții n-am aflat dacă ea eugenia a traversat același simptom dar când ne-am reîntâlnit după treizeci de ani era la fel de tânără a conservat acea ipostază ingenuă de liceancă sfioasă care discută pe prag cu un coleg imberb a cărui candoare îl împinge frenetic să se disipeze în golul de aer

* * *

eu sunt absentă din textul tău în ultimul roman nu am găsit nici o urmă *eu unde eram* sau unde sunt când tu faci asta sau aia cu nu știu care parteneră narativă sau actantă cum o numești trebuie să constat că are dreptate atunci când scriu mă izolez în camera din fund îmi iau infinite măsuri de precauție să nu fiu întrerupt de nimeni dar mai ales de ea – așa se explică de ce o ocultez din text – mă arunc în scris furios mă ascund în țesătura scriiturii alunec pe dâra scrijelită ce nu se închide prin punct sau prin virgulă neîntreruptă continuă perpetuă precum dorința de a fi ubicuu de a umple realul cu semnele mele de neșters să scriu fără oprire *să mă scriu doar* să nu rămână decât pânza de păianjen a acestui *intermezzo* ce nu se mai termină pornisem de la imprecația ei justificată de ce nu se vede în peisaj de ce absentează din pagină

* * *

a sesiza topografia realului în fibra unui creier deschis prin vivisecționare a-i descrie încrengăturile protuberante ale lobilor desenate cu bisturiul fără să curgă o picătură de sânge nu se confundă tăierea de nervi pe viu cu operația neutră a eseizării în infraroșu se accede arzând de tot nu descriind roșeala albastră a flăcărilor din soba prea încinsă iarna când pisica burgheză privește pe fereastră mișcând din coadă filosofic la vederea zăpezii albe pătate de căcăreaza șoarecilor curtenitori refuz net acest discurs mimetic nu slăbit

* *
* *

mai atractiv nu era zborul propriu-zis ci procesul desprinderii
acel efort uriaș să te smulgi treptat din inerția materiei puteai să
observi concret cum atomii corpului tău se estompează ușor
micșorându-se divizându-se retrăgânduse-n sine pentru a face
loc voinței irepresibile de a zbura mai întâi era o încordare
teribilă a minții anunțată-n urechi cu pocnet sec ca o
împușcătură înfundată apoi carnea se depura oasele se goleau
lent de măduva greoaie ce întreține vinovat procreația
umplându-se neutru cu sevă de înger mi se cutremura trupul
întreg mă *angelizam* depășindu-mi starea terestră

* *
* *

mă aflu irecuperabil în continuă călătorie în afara mea sau înăuntru parcurg neobosit un alt segment de cunoaștere a nu sta pe loc niciodată a umbla a te preumbla perpetuu mersul ca stare de inițiere concretă o terapeutică a ochiului – eu nu posed decât ceea ce văd – prin care se influențează peisajul interior sau exterior să ai ce povesti ce descrie ce modifica – modificându-l chiar în actul de a-l descrie – a te afla în probă permanentă acest lucru ne ascute dorința de a fi vii / a te deplasa mereu dedublându-te / mascându-ți ezitarea prin *actio* plecare *versus* întoarcere metamorfoză eternă *l'eroe scomparso*

* * *

anștain unde ești întreabă ea uitându-se sub iarba uscată după investigații multiple îl vedeam se urcase deasupra învelindu-se cu propria-i culoare ca un pui într-un cuib *un pulcino in un nido* baricadat în carapacea geometrică e o pasăre măiastră retrasă în forma de ou printr-un act *á rebours* ca-n brâncuși am strigat să nu-l miște de-acolo broască mică în somn fericit de extraterestru dar dacă are nevoie de apă spuse răsturnându-l în farfurioară cu violență gest gratuit de orgoliu feminin răbufnire extremă a unei îndelungi refulări orice creatură se manifestă autonom o oblig să-l lase să doarmă îl simt jubililând aproape uman în actu-i rebel

* * *

cât a trăit nu am putut să iubesc complet o altă femeie există o legătură ombilicală atât de abstractă atât de pură intangibilă profanării sentimentului de iubire mă aștepta cu intensitate acasă mă-mbrățișa cu-nfrigurare privindu-mă-n ochi atunci reușea să mă citească în cutele cele mai perfide ale eului i se ilumina chipul întreg iradiind o undă erotică vie când examenul matern era pozitiv imediat mă-ncărcam din nou cu vitalitate – mă linișteam dezcordându-mi nervii mă sufocam de bucurie de bunătate

* * *

nu mă mai îndrept către o țintă anume nu mai am un reper orientativ sigur ci merg într-o direcție aleatorie oriunde aud cum latră câinii în giurgiu am parcurs toate drumurile știute am călcat orice potecă a muntelui am adus *laudă semnului* după un periplu inițiatic consumat definitiv mă consider răsplătit când mi se oferă o dâră de civilizație auditivă este de-a dreptul emoționant că semnalul de recunoaștere unic a rămas pentru mine acest lătrat atât de uman / egiptenii au făcut din câine un zeu psihopomp

* * *

atât de intensă privirea acelei tinere femei am observat-o pentru că se întorsese brusc cu genunchii către mine în acea *sala degli incontri* din torino unde paolo îmi ceruse să moderez colocviul de semiotică mă uitam placid de sus de la prezidiu la figurile celor veniți să-nțeleagă ce se mai întâmplă cu *semnele* acum la sfârșit de mileniu apocaliptic când am văzut genunchii ei colțuroși îndreptându-se lent cu deciziune în direcția mea întâi am crezut că mi s-a părut apoi am fost sigur ea mă ațintea dramatic cu tot corpul genunchii lipiți mă invitau – adică ea își răsucise poziția cu nouăzeci de grade – aproape cedându-mi am vrut să-i răspund folosindu-mă de toată abilitatea mea de semiotician devenit chiar în acea zi membru de onoare al AISS la propunerea mariei corti avea ochii negri păr bogat tot negru lăsat pe umeri din profil – oare de ce mi s-a oferit *din profil* – la un moment dat prefăcându-se a căuta pe cineva – gâtul ei perfect cerea să fie tăiat m-am pregătit s-o refuz dar între timp – profitând de luarea mea de cuvânt – plecase nu mai reținem decât genunchii ei colțuroși provocându-mă

* * *

pe strada văilor se intră brusc într-un vârtej fosilizat prin autocontemplație *i mondi sovrapposti* aici se deschidea o falie a fantasticului doar urmând firicelul de sânge expansiune a eului *versus* celălalt spațiu de semne coercitive nu se mișca un grăunte de praf nu lătra un câine nu cucurigea un cocoș porțile zăvorâte în sine plase de gard cu spărturi-capcană ferestre oarbe din care ne privea ochi neprimitor la pândă cu toții din alte lumi cine mai trece spre / cine se-ncumetă să-ncalce limita invalicabilă o tăcere bolnavă amirosindu-l pe străin ademenire a spaimei ancestrale simțurile ascuțite bisturie subțiri ce sfârtecă fin felii de real pentru hrana cotidiană

* * *

nu pot trăi fără să mă refer la ea – uneori mă rătăcesc în hățișul aventurii împins de pulsiuni freudiene nelecuite de vreo determinare rațională *descendo Erebo* retoric automotivându-mă prin autonomia erotică e doar o slabă tentativă de a evada din corsetul ce mă ține strâns îmi domină orice acțiune alerg ca un mânz prin *ars amandi* oricât mă trivializez nu reușesc să devin bărbat întreg cu altcineva – nici nu trebuie să facă sau să spună ceva e de-ajuns s-o simt prezentă undeva într-un fundal metafizic că totul se autoreglează nu se schimbă mersul împreună pe calea aceasta subscrisă sub soarele demențial căzând lichid peste tot anulându-ne

* * *

adolescent gracil te-am surprins – mă plimbam nonșalant prin plantația de lângă gară – cum săreai din copac în copac cu agilitate tarzanică te-am invidiat fără să mă observi am înțeles că te jucai de-a maimuța ți se citea pe chip atâta satisfacție când reușeai să treci de pe o creangă pe alta cu dexteritate sportivă am încercat să te imit m-am antrenat să mă desprind de punctul de sprijin încordare / descordare a creierului a rămâne suspendat cât mai mult în aer în acel act de voință supremă a zborului un alt mod de a fi nematerial al corpului niciodată n-am fost atât de răpit de vreun joc acest mers în copaci învățat de la tine cu sârg dar asta s-a petrecut la început când tu erai încă tânăr atât de fragil mergeai atât de drept

* * *

am mai povestit de două ori sperietura ce-am tras atunci pe câmp asediați de frica de alb în iarna ovidiană când am auzit lupii transparenți urlând fioros cu boturile de fiară șiroind de sânge lăsând dâre roșii în zăpada imaculată cu balele lor metafizice construind viziunea terifiantă am fost extrem de marcat de acel *nu te iubesc* o limită de netrecut ce nu mai trebuie explicitată o axiomă lapidară precum acelea învățate-n liceu la fizică sau matematică se-nscriu enigmatic *câteva semne* mute către a căror abstracție nu răzbește nimeni m-am surpat interior scăzând vertiginos atât de insignifiant prezent lângă gândul tău bolnav de infinit acea forță gigantică pe care o emanai îți venea din rostirea sinceră nu te iubesc mi-e milă de tine dar nu pot face nimic de nu ți-aș mărturisi acest lucru aș putea muri în acea clipă nu se isca nici o fisură să mă strecor pe furiș către al tău sentiment nu exista nici o șansă de a te smulge din acel adevăr tragic obiectivat prin inevitabilitatea mărturisirii n-am îndrăznit să deschid gura să spun un singur cuvânt oricum tu nu m-ai fi auzit n-am putut să ridic ochii – îi pironisem în pata aceea violacee hipnotizat de contrastul culorii – să te privesc oricum tu nu vedeai pe nimeni nici nu aveai cum să vezi pentru că tu priveai înăuntru contemplai restrictivă ce se petrece în tine în acel *tine* hermetic interzis mie mă observam pe un ecran aburit absorbit de vid atras către punctul zero al unei geneze inverse nu reușeam să mă nasc fără placenta umedă a pântecului matern sufeream crâncen că nu mai am mamă mă aflam în stare de nenăscut într-un gol cumplit al alienării mă rostogoleam îndărăt către forma protoplasmatică a unei amoebe în schimb receptam simultan această putere a ta de a institui oracular lipsa mea de semnificanță manifestarea inutilă a existenței absența din cadru

* * *

mi se spune că am făcut numai lucruri rele pe unde am fost în această trecere scurtă sunt judecat aspru de cei pe care i-am ajutat să se nască din propria larvă abjectă nu am cedat un milimicron din programul moral le-am biciuit starea bicisnică împiciorogându-i către afirmarea unui identități minime asist senin la șirul nesfârșit de procese de intenție fără să vreau să mă apăr îmi prieste probabil acest tratament visceral antimincu

* * *

din copilărie îmi propun să mă visez înger nu există decât un element caracteristic e vorba probabil de verbul a zbura conjugându-l la infinit am avut perioade întregi de *îngerită* nu era noapte fără să mă ridic în zbor fericit cuprins de o stare euforică mă eterizam pe loc mă sorbea brusc o senzație reală de înălțare vecină cu expierea mă asalta dorința intensă a pierderii în nimicul precosmic asociez totdeauna această lejerețe a ființei mele visătoare cu ideea de înger

* * *

patinăm matinal pe vorbele proaspete rostite pe nemâncate ne atrage mortal pojghița de gheață a conceptelor pure ne împroșcăm cu idei antrenându-ne veseli pe dârele invizibile trasate anterior de alți alergători de cursă lungă alunecăm în pliurile secrete ale discursului iată am prins prea mare viteză punem frână brusc ne răsturnăm lovindu-ne grav de o mantinelă abstractă voioși o luăm de la capăt cu capul spart / cât curge măcar un strop de sânge e *semn* bun spune ea

* * *

ai trecut fără să vrei să mă vezi mă apostrofează nici nu te-am nu se poate ba da atunci eu nu văd pe nimeni nu aud nimic sunt total abandonat mie însumi e o dură deraiere de simțuri o dereglare rimbaldiană a ființei nu mai percepi realul decât ca decor îi ești prizonier ai vrea să te sustragi solicitărilor ce-ți vin din afară te concentrezi să decodezi alte semnale ascunse-n sinapsele unei memorii amnezice ești cu totul placat către interior stai la pândă să nu-ți scape cunoașterea de tine însuți ce se poate ivi în pur hazard trebuie să fii pregătit să captezi esențialul să nu te lași indus de o reacție biologică aleatorie te storci precum o lămâie recitești vorbele pythiei cotrobăiești prin cele mai obscure cotloane

* * *

calc pe plaja încinsă cu piciorul gol fără sanda sunt curios să simt arsura durerii stârnită în talpă am lepădat tot ce mă separă fizic de crusta tăiaosă a scoicilor moarte azvârlite pe țărm de corpul senzual al mării cochiliile sfărâmate se-nfig adânc în carne rănindu-mă barbar mă scandalizează strigătul de bucurie al cărnii însângerate o stare de vitalitate exorbitantă mă inundă mă invadează mă posedă mă ucide inexplicabil

* * *

nu am putut s-o posed complet pe a.g. – nu e tocmai ușor să recunosc această înfrângere – era intolerant de frumoasă un corp de marmoră atică lustruit de perfecțiune un dramatic contact mai mult estetic decât sexual am fost timorat de acel foșnet abstract al cărnii ce nu se dăruie ci doar se expune provocator erosul reprezintă o maculare o pactare cu moartea postulează *poimandres* cartea cea mai grea din *corpus hermeticum* m-am mirat când întoarsă din baie ea spuse neutru îmi picură sânge probabil că abia acum tu m-ai dezvirginat evident că am râs cum să dezvirginezi o statuie

* * *

un laș nemernic acel jucător care înfrânt în alergare de înaintașul advers l-a prins în brațe să-l țină nimic nu mă umple de un dispreț suveran mai mult decât lipsa de *fair-play* e o manifestare a mojiciei specifică raselor primitive un avort al ideii de om în orice întrecere trebuie să fii loial luptei agonice spre care cu invidie privesc chiar zeii am așteptat până la pauză m-am dus după el pe gazon i-am aruncat mănușa provocându-l la duel îl voi ucide cu sânge rece într-o confruntare bărbătească exemplară

* * *

intru în visele mele ca în niște imense hale goale mă străduiesc toată noaptea să descopăr un fir de lumină cotrobăind printre imagini trăite nu dau decât de urmele șterse ale unei existențe exasperate de căutare obiecte diverse persoane interesate prieteni puțini cel mai des mă vizitează evenimentele din infanzie – acestea întârzie grele de semnificații – apoi adolescența cu olga marina candida victoria emilia ca niște ofrande pure vin apoi prietenii paul dinu bazil george francesco piero giovanni fiecare cu un discurs încheiat cutreier italia franța jugoslavia la belgrad apar adam sârba nichita dacă mi s-a arătat nichita sunt sigur c-o să urmeze *îngerul* îmi cultiv toată această activitate onirică numai în așteptarea lui

* * *

doar prin asceză poți să cunoști să te cunoști spiritul se recunoaște pe sine – în orice formă a lui – atât timp cât te conservi pur în carnea ta virginală ești puternic aproape nemuritor doar în roata lui mercur restricție dură nordul de ghiață hiperboreea nenașterii în care se-adună poeții cei mari utopie nefastă a gândului androginul steril degradare suavă a erosului în hermafroditul divin nuntă spagirică zalele caste sfâșiate de un phallus enorm încremenit în erecție priapeu modern ilizibil

* * *

mă invită să ne jucăm în camera *cu jucăjii* / n-am nici o idee – îi spun – lasă că mi-a venit mie o idee de joc genială – nu știu de unde a-nvățat ultima sintagmă – hai să construim o platformă de lansare / tu ai făcut o plasă cosmică în care vom pescui aștrii / ce sunt aștrii / – mă-ntreabă curios – / stelele / atunci să prindem tot cerul în plasa noastră / cum i-ai zis / cosmică / bine dar ce o să ne facem fără / – revine preocupat – / o să fie alt cer / tot așa de frumos / tot / hai mai bine să lăsăm cerul – își ia creioanele mâzgălește foaia cu toate culorile nu se-nțelege nimic – acesta e cerul prins în plasa ta / *tout court* îmi dă o lecție despre text

* * *

ecuația de rezolvat să descopere în ce-mi stă puterea a se preface naivă jucând lacrimogen pe colombina îndrăgostită să scormonească minuțios unde am ascuns acei gărgăuni din povestea zmeului o aventură pe muchie să-i înhațe să-i strângă-n pumn să-i turtească între două pietre ca să mă audă cum gem cum mă vaiet neputincios să-mi fie frică de ea să decad să-mi micșorez orgoliul să mă vorbesc tot destăinuindu-mă să mă pierd în sporovăială să fiu slab să se observe de către toți că sunt slab să se spună că nu mai am putere fiindcă o iubesc

* * *

nu știu dacă trăim cu adevărat sau suntem trăiți de altcineva pieritor fiind nu mă sperie pragul ce mă desparte de moarte – totuși moartea ne excită apetitul cunoașterii – dar mă intrigă dacă aici eu personal m-am exprimat pe deplin sau nu / Dumnezeu m-a-nscris într-un proiect care e numai al meu mă întreb în caz de eșec cine va finaliza *textul* ce-mi aparține oare voi fi substituit de un altul în alt timp în altă formă pe care niciodată n-am să-l cunosc nimeni pe nimeni nu poate înlocui starea de sentiment se opune oricărei clonări

*
* *

dacă ar avea o conștiință a ei de broască ar trebui să-și dea seama acum că țin să-mi aprecieze gestul – am căutat în jur să-i găsesc o salată proaspătă în toiul iernii – mai ales că lipsisem de acasă trei zile când poate se cățărase periculos pe muchia balconului să mă provoace fără ca eu să fiu acolo gata s-o cert e tot mai curajoasă tot mai obraznică își inventează mereu alte probe dificile numai să-i dau atenție să-i vorbesc sever ca unui copil poznaș s-o alint

* * *

acea arsură perversă în act punct culminant al comunicării dintre cele două corpuri se concentrează în sex o energie gigantică un discurs amoros complet derulându-se sisific fără finalitate macerarea cuvintelor semne mâinile crispate în apărare interzis orice comentariu încleștarea mortală a două voințe surde care va ceda mai întâi cine va recunoaște învins seducția celuilalt lăsându-se pradă posesiei acel *lucru* lacanian nelămurit mereu tentat cu îndârjire agonică reiterat chiar în *acest* act de a scrie

* * *

nu știu de ce am visat-o era la fel de cârlionțată părul blond spălăcit ochii de un albastru steril fără sentimente cu obrajii bucălați de înger de carton era la fel de placidă nu se consuma din culpa esențială – se culcase cu altul – nu plângea disperată nu se da cu capul de zid doar se mișca plină de zel în jurul meu să nu-mi lipsească de pe masă ceva să nu cumva să ies fără să fiu pus la trei ace *ce dracu martin eu îți sunt soață*

* *
* *

un drum prăfos călcăm unul lângă altul picioarele ni se-ngroapă-
n țărâna densă răcoroasă ca o făină de grâu abia măcinată nu
înțeleg să mai rămân simt că natura-ntețită vangoghian mă poate
captiva definitiv orice amânare mi-ar fi fatală / pe alei liceence în
derivă puberă te asaltau îndrăznețe soarele te lovea oblic în
creștet somându-te / mă-ntreb dacă nu cumva suntem fictivi eu
călcând greu cu pași măsurați dar decișI neclintit în hotărârea
luată ea fragilă în veștmântul floral palidă de încordare să mă
oprească să plec să optez să las literatura să intru în rândul lumii
să devin *om de casă*

* * *

soției mele, Ștefania

încerc o senzație stranie în aerul matinal corpusculi vizibili ies turbionar din creierul meu deschis prin trepanație se luptă unul cu altul se-ncaieră crud care de care să ocupe loc cât mai în miezul realului e un moment senzual acel fir șters sinuos o scamă de nor ce se ițește firav la orizont se-ngroașă lent prinde contur se umflă crește o excrescență a umplerii golului o aglomerare protuberantă a materiei în *gaura neagră* din propriul gând

* * *

soției mele, Ștefania

tu ești chiar la originea scrisului – acel impuls nebulos acea protuberanță cosmică acel neastâmpăr metafizic acea încordare a mâinii a minții acea declanșare secretă de energie ce mă determină să scriu – dacă n-ai fi acolo în fundul oglinzii interioare să mă amenințI să mă pândești să mă certi să mă iubești ca nimeni alta nu s-ar învârti roțile planetei nu s-ar mișca aerul nu s-ar despica apele nu s-ar ridica munții nu ar răsări soarele *tu ești toată* eu tu nu absentezi deloc doar ca să mă apăr de tine încerc să nu te scriu prea des să te exorcizez nenumindu-te dar tu scoți capul din fiecare rând ești prea prezentă prea vie de aceea te evit pe cât îmi stă cu putință să nu te omor prea repede

* * *

eu te iubesc *de tot* i-a spus radu cu ochișorii aburiți de sentiment pur nu am avut replică imediată m-a-nfrânt prin precizia enunțului orfic un copil e foarte exact nimerește la țintă inconștient reface spontan limba primordială de câte ori vreau să comunic esoteric cu cineva recurg la sintagma lui dar în rostirea mea sună inautentic de aceea sunt invidios ca poet

* * *

sunt în alertă nu știu de ce de la o vreme tot corpul îmi sângerează oriunde există un orificiu un gol o fantă o fisură se umple de sânge din nas din urechi dintre unghii se scurge din toate un lichid negru vâscos – eliminare spontană a ceea ce este impur – dimineața mă trezesc cu gura încleștată de o pastă murdară sărată ce mi se usucă pe limbă pe buze din gingii îmi curg șiroaie de sânge care mă ușurează încet devin fericit mă purific

* * *

îmi amân doar sfârşitul agonic mă sprijin de lujerul fragil al literei prelungesc cât pot staza în această oază anamnezică nu suport să fiu decât *altfel* nu ştiu cum să mă salvez toată ziua mă scrutez cu ardoare vreau să dau mărturie despre fiinţa mea *scrisă / trăită* în care nu mă recunosc eu ci un altul un *alter* ce mă alterează mă trădează mă expune unei degradări lente căreia nu am cum să mă împotrivesc oricâte tentative consum

* * *

totuși poezia nu se face cu vorbe articulate cotidian nu sunt un poet frust bun de gură ca unul dintre contemporanii mei e vorba doar de a vă da o idee eu scriu o poezie lipsită de limfă ca acea femeie arhetipală ce nu se verifică-n propria-i carne nu are șolduri de iapă-n călduri nu te împunge cu bumbii ascuțiți ai sânilor nu te îmbată parfumul părului ei dar e mai femeie decât toate femeile verbul meu nu te mușcă-n sărutul concupiscent ci doar te-mbie pur la act

CUPRINS

eu scriu scurmând adânc / 5
sunt din ce în ce mai rar / 6
ai în tine ceva restrictiv / 7
în iarba pitică arsă de istorie / 8
tot mai des în vis mă preumblu / 9
este aceasta singurătatea o opțiune tragică / 10
am încercat repetat să descriu locul / 11
eu sunt absentă din textul tău / 12
a sesiza topografia realului / 13
mai atractiv nu era zborul propriu-zis / 14
mă aflu irecuperabil în continuă călătorie / 15
anștain unde ești întreabă / 16
cât a trăit nu am putut să iubesc complet / 17
nu mă mai îndrept către o țintă anume / 18
atât de intensă privirea acelei tinere femei / 19
pe strada văilor se intră brusc într-un vârtej / 20
nu pot trăi fără să mă refer la ea / 21
adolescent gracil te-am surprins / 22
am mai povestit de două ori sperietura / 23
mi se pare că am făcut numai lucruri rele / 24
din copilărie îmi propun să mă visez înger / 25
patinăm matinal pe vorbele proaspete / 26
ai trecut fără să vrei să mă vezi / 27
calc pe plaja încinsă cu piciorul gol / 28
nu am putut s-o posed / 29
un laș nemernic acel jucător care înfrânt în alergare / 30
intru în visele mele ca în niște imense hale goale / 31
doar prin asceză poți să cunoști să te cunoști / 32
mă invită se ne jucăm în camera cu *jucăjii* / 33
ecuația de rezolvat să descopere în ce-mi stă puterea / 34
nu știu dacă trăim cu adevărat sau suntem trăiți / 35
dacă ar avea o conștiință a ei de broască / 36
acea arsură perversă în act / 37
nu știu de ce am visat-o / 38
un drum prăfos călcam unul lângă altul / 39
încerc o senzație stranie în aerul matinal / 40
tu ești chiar la originea scrisului / 41
eu te iubesc *de tot* / 42
sunt în alertă nu știu de ce de la o vreme / 43
îmi amân doar sfârșitul agonic / 44
totuși poezia nu se face cu vorbe articulate cotidian / 45

Această carte face parte din seria de poezie a colecției BIBLIOTECA BUCUREȘTI. Volumul a fost selectat, prin vot secret, de un juriu alcătuit din: Cornel Regman (președinte), Constantin Abăluță, George Bălăiță, Grișa Gherghei, Mircea Ghițulescu, Radu Lupan, Valentin F. Mihăescu (membri).

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România
nr. 45101032 – Banca Comercială Română, filiala sector 1 – București

Lector: ION IOVAN
Tehnoredactor: EMERALD CHISMORIE
Bun de tipar: 25.08.1998 Apărut 1998

eu scriu greu scurmând adânc cu ciobul în carnea proprie
dar sunt un iov negat căci tăietura nu e îndeajuns de
dureroasă e doar la limita de sus a pielii nu am încă destul
curaj să tai în carnea vie până la os până-n măduva sângerie
a osului meu alb sunt doar un ticălos de scrib nevolnic
înfricoșat de moarte de fața mea cea mai ascunsă pe care
nici nu vreau s-o cercetez ca s-o cunosc nu fac decât să mă
exorcizez într-o descriere ce mă falsifică livrându-mă
neîntreg mărturisirii se coace mârșăvia în gându-mi
negândit pândit de carne e un păcat mai mare decât crima
• să nu pot vorbi în libertate despre mine.

10.000